

DESIRE®

A romantic couple in a ballroom. The woman, Tanya Michaelsová, has long, wavy brown hair and is wearing a vibrant green, long-sleeved, form-fitting dress. She is looking up at the man with a soft expression. The man has short dark hair and is wearing a black long-sleeved shirt and grey trousers. He is gently holding her face with his right hand and has his lips close to hers. They are in a grand ballroom with ornate chandeliers and a polished floor. The background is softly blurred, showing more of the room's interior.

Tanya Michaelsová
Jedna noc
na ranči

TANYA MICHAELSOVÁ

JEDNA NOC NA RANČI

PŘEKLAD

LUCIE POULET

Milá čtenářko,

je to odvěká záhada, za jakých okolností může mezi dvěma lidmi vzplanout láska. Za některých okolností by člověk na to nevsadil ani pětník, a přesto se to stane. Tak třeba v povídce Příjemná odplata je mezi hrdiny spousta hořkosti a nedůvěry a stejně k tomu zázraku dojde. V romanci Jedna noc na ranči začíná vztah hrdinů jednorázovým úletem, ovšem s nečekaným následkem... No a v příběhu Lékařská záhada je na počátku sázka. Tak vidíte, ani jedinkrát tu není nějaký „solidní“ základ pro láskyplný a trvalý vztah, a přesto láska vítězí.

Přeju Vám i celému světu, aby vítězila více a častěji.

S láskou

Váš Harlequin

Tanya Michaelsová

JEDNA NOC NA RANČI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night with a Cowboy

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Lucie Poulet

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Tanya Michna
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2179-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2180-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2181-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Páni.“ Sharin obdivný tón byl toho druhu, jaký si normálně rezervovala pro dokonale usmažené rýžové koule nebo skvěle ochucený hovězí steak. „Tohle je chata pro hosty? Tak to jsem teda zelená žárlivostí.“ Hodila na podlahu látkovou tašku a prosmekla se kolem Mii, aby prostor prozkoumala.

Mia, která si mezitím odložila lékařskou brašnu a batoh, se rozhlédla. Ano, *Climbing W* je jedním z nejpopulárnějších rančů ve státě, ale srub byl luxusnější, než čekala – naleštěná podlaha z tvrdého dřeva, klenutý strop, kamenný krb, plný stojan na víno a masivní postel, přes kterou ležel draze vypadající přehoz. Velikostí byla postel taky mimořádná, žádná *královská*; tohle bylo *království*!

„Je tady vířivka!“ volala Shari z koupelny. „Nedokážu uvěřit, že ti ještě platí za to, abys tady bydlela.“

„Je to jen jedna noc,“ klidnila Mia její nadšení.

Od zítřka už bude spát ve stanu a v poněkud skromnějším spacím pytli. Pro tento týden vyměnila své pracovní oblečení za modré džínsy a stal se z ní veterinární dohled při hnaní dobytka, které bylo částečně tvrdou běžnou prací na ranči a částečně oblíbenou turistickou atrakcí. Přemýšlela, jestli by šéf celé akce, Alonzo Boone, poskytl noc v exkluzivním srubu jakémukoli veterináři, nebo jestli má výhodu, protože je dcera jeho dávného kámoše z pokerových sedánek.

Shari se vynořila z koupelny a v ruce držela několik lahviček. „Tohle všecko je pětihvězdičková kosmetika!“

„Klidně si vezmi cokoli, co chceš vyzkoušet, a nech mi tam jen opalovací krém, jestli mezi nimi nějaký je.“ Mia si zabalila i svůj, ale nikdy neškodilo mít něco navíc, protože musela neustále chránit svou světlou pleť před spálením a pihami. „A tu láhev vína na uvítanou by sis taky měla odnést. Místo díky za to, že jsi mě sem odvezla, a ještě mi budeš hlídat dům.“

„A dokončila ti balení, když tě ráno zavolali na kliniku k operaci.“ Shari se usmála. „Jsem prostě nejlepší.“

„To tedy jsi.“ Mia vyrůstala se třemi staršími bratry a často snila o tom, že se jednoho dne dozví o existenci dávno ztracené sestry. To, že se seznámila se Shari Freemanovou při obědě pro lokální podnikatele, byla druhá nejlepší možnost. Sice se na sebe moc nepodobaly, Mia měla plné vnady, zatímco Sheri byla drobounká, ale v srdci to byly pravé sestry.

„Když už mluvíš o té operaci... Musím zavolat doktoru Klineovi a zeptat se, jak to jde.“ Veterinář z vedlejšího okresu zavolal Mii kvůli případu zborcení jícnu, protože měla větší zkušenosti s korektivní operací. Byl za její veterinární přispění velice vděčný a Mia byla zase vděčná za extra příjem. Byla odhodlaná udržet svou smíšenou praxi, kde léčila velká i malá zvířata. Ale ačkoli externí konzultace a účast na hnaní dobytka byly krokem správným směrem, veškerou škodu po Drewově zpronevěře pokrýt nemohly.

„Tak počkat, Zaneová, ten vystresovaný výraz poznávám. Zkus to zarazit,“ upozornila ji Shari. „Neplytvej energií na to, abys myslela na toho bastarda, který si říkal tvůj partner.“

„Už jsem se přes Drewa přenesla, vážně. Ale asi se nikdy nepřenesu přes to, co provedl klinice.“ Bylo ironické, jak byli její bratři a otec celí šťastní, když se

zasnoubila, ulevilo se jim, že bude mít muže, *který se o ni postará.*

„Tvoje praxe bude v pořádku... nebo nejen v pořádku, ale lepší než kdy předtím. Kolik veterinářů pod třicet už má tak skvělou pověst jako ty? Věř mi, máš to v malíku.“ Pak přimhouřila oči. „Ale stejně, jestli se ten mizera ještě někdy ukáže v Coloradu...“

„Tak ho moji bratři vyřídí.“

„Pokud se k němu dostanu jako první, tak to nestihnou.“

Mia se zasmála. Shari sice měla maximálně sto pětapadesát centimetrů i s botami, ale podceňovat by ji mohl jen hlupák. „Co bych si bez tebe počala?“

„Byla bys přepracovaná, zapomínala bys jíst a rozplynula by ses. Tvůj život by beze mě byl mnohem nudnější. Musíš mít nějak zábavu, víš? Znáš přece to slovo, ne?“

Mia ignorovala Sharino neustále se opakující upozorňování, že v jejím životě je jen samá práce a skoro žádný odpočinek. „Obě víme moc dobře, že nehrozí, abych se rozplynula. Po tom maratonu, kdy jsi na mě testovala svoje nové recepty, mám štěstí, že ještě ty džínsy zapnu.“ Džínsy nebyly tak laskavé jako elasticke pracovní kalhoty.

„Tssss. V těch džínsech jsi sexy a klidně tady kolem najdu tucet kluků, kteří se mnou budou nadšeně souhlasit. Vlastně...“

Její kamarádce zablesklo v očích a Mia se náhle cítila nepohodlně. Raději rychle změnila téma. „Ještě jednou děkuju za odvoz. Asi bych už měla jít do stodoly, zkontrolovat březí jalovice a promluvit s Alonzem.“

„Jasně, ale zatímco to budeš dělat, užívej si čas, kdy nejsi zavřená na klinice. A využij to tady, aby ses seznámila s nějakými novými lidmi.“ Namířila na Miu ukazováček a v jejím hlase se objevila nová naléhavost. „Užívej si!“

„Já ale nejsem na dovolené, Shar. Jsem tady kvůli práci.“

Už když Mia ta slova pronášela, sama slyšela, jak upjatě zní. Možná má Shari nakonec pravdu. I když by měla být klinika a její zaměstnanci vždycky její prioritou, asi by mohlo být prospěšné, kdyby si jednou za čas oddychla, nabrala novu energii... a pak mohla pracovat ještě usilovněji.

Shari něco vyfukala na chytrém telefonu a pak začala číst. „*Zábava*. Podstatné jméno. *Význam* – radost, uvolnění, odpočinek. *Zabavit se*. Sloveso –“

„No dobře! Dobře! Pochopila jsem. Slibuju, že si to tady ten týden užiju.“ Nakonec, stráví tu celé dny na červnovém slunci a obklopená přírodou a svěžím vzduchem. A k tomu bude vykonávat vysněnou práci. I když sotva spala ze stresu, aby dokázala splácet podnikatelskou hypotéku, a přebudovávala svoje finance, ani na vteřinu nezalitovala, že kliniku otevřela. Zvířata milovala, ať už to byli beaglové, krávy nebo chameleoni.

Shari souhlasně přikývla. „No tak dobře. Teď už se rozjedu k tobě do bytu a pomazlím se s tvými kočičkami. To jediné, co mi vadí na mém bytě je jejich politika žádných domácích mazlíčků. Je dobré, že ty máš vždycky nějaké po ruce.“

„Pokus se je moc nerozmazlovat, prosím tě.“

„Nic neslibuju.“ S mrknutím a zamáváním se Shari otočila a otevřela dveře. „Takže se uvidíme za týden.“

Jakmile Mia osaměla, vytáhla telefon, aby zavolala doktoru Klineovi. Ale nejdřív ještě rychle připomněla své přítelkyni, aby jí napsala hned, jak bude bezpečně zpět. Mia byla pořád ještě trochu nervózní po havárii, která se udála minulý měsíc v silné bouřce. Tenhle výlet jí dal skvělou možnost nechat auto v servisu, kde ještě prováděli drobné opravy. Hodně zvažovala, jestli ty kosmetické úpravy stojí za další výdaje, ale aspoň její otec a bratři přestanou komentovat všechny ty boule

a škrábance. Shari se ozvala v odpověď se smajlíkem v podobě zdviženého palce a záložkou s kalendářem, kde pro Miu vyznačila doby zábavy a volna.

„Prosím tě, neber si to osobně. Jsi skvělá, ale prostě tady teď s tebou nemůžu být.“ Jace Malone se omluvně usmál a natáhl ruku, aby Yenefer poplácal po rameni. Mladá kobyłka tiše zaržála, jako by ho chtěla ujistit, že jeho předchozí stížnosti mezi nimi nezpůsobily žádný nelad. „Ale musím ti říct, Yen, že umíš poslouchat nejlépe ze všech lidí, jaké jsem kdy poznal.“ Docela jistě byla lepší než oba Jaceho starší bratři, kteří umanutě odmítali od jeho návratu do Colorada jakékoli smyslu- plné kontakty. To, že se nechal najmout tady na *Climbing W*, se zdálo být prvním chytrým krokem na dlouhé cestě, na niž se chtěl pokusit získat jejich odpuštění. Teď ale Jace začal své rozhodnutí zpochybňovat a říkal si, jestli tu náhodou spíš nemarní čas. Pak ale potřásl hlavou. Věděl, že ten čas nebude ztracený, pokud se mu podaří o své změně přesvědčit alespoň dědečka Harryho. Dědečkovi vděčil za všechno. Harrison Malone byl vlastně jediný, kdo umanutě v Jaceho věřil poté, co... Ne. Jace nemohl změnit nic z toho, co se stalo, takže nemělo smysl, aby dumal o minulosti. Mohl udělat něco jiného: soustředit se na budoucnost, napravit vztahy s rodinou a převzít své právoplatné místo v Malone Energy. Během svého exilu v Texasu se toho hodně naučil a vrátil se s nápady na modernizaci ro- dinného podnikání.

Jeho bratři však o jeho pomoc nestáli. Heath, ten prostřední a finanční ředitel Malone Energy, nazval jeho návrhy *dětinskými experimenty, které by mohly vážně ohrozit stovky zaměstnanců*.

„Musíme mít zodpovědnost za živobytí těch lidí,“ dodal Reed. „Ale ty? Proč by ses staral o nějaké ná- sledky, že? Tys všechno dostal na stříbrném podnose.“

Jako by netrpěl důsledky svých činů už jedenáct

dlouhých let... „Narodili jste se stejně bohatí a privilegiovaní jako já,“ namítl.

„Heath a já jsme tvrdě pracovali na nesčetných brigádách. Na univerzitě jsme studovali s červenými diplomy. Tebe dostala na školu Harryho štědrost, a když jsi to tam nezvládal, zase zasáhl a zajistil ti práci. A z té jsi brzy odešel.“

Ale to bylo jen kvůli morálním otázkám, které se v něm po létech u ropné společnosti množily jako houby po dešti. Jace už dávno nebyl vzdorný teenager ani už dávno nepil první ligu, ale jeho bratři odmítali dát mu novou šanci. Dokonce i jejich dědeček byl skeptický. Navzdory tomu, že Jaceho nadšeně uvítal zpět na *Triple Pine*, luxusním ranči Maloneových, připustil i on, že bude zřejmě nejlepší, když Jace nezasedne ve firemní radě. Jace byl ale odhodlaný osvědčit se. Jeho dlouhodobý cíl zůstal stále stejný, udělal ale strategickou odbočku na *Climbing W* a nechal se najmout jako pomocná síla, aniž by použil konexe spojené se jménem Malone; aby dokázal, že se nebojí dlouhých dní a těžké práce.

„A tak jsem tady, Yen. Měl bych pomáhat posouvat rodinné podnikání do nové éry, ale místo toho si tady povídám s koněm.“ Dal jí pár milovaných pamlsků částečně proto, že si během odpoledního tréninku vedla moc dobře, a částečně proto, že oceňoval její společnost a tolerantní povahu.

„Už jste tady skončil, pane Malone?“ Hubený pomocník, který vypadal na méně než na svých dvacet let, k němu přicházel z druhé strany ohrady. „Boone chce, abyste mu pomohl s úvodem pro turisty a zkontroloval váhu nákladu.“

„Jo, už tady končím,“ řekl Jace a rozvázal Yen uzdu. „Ale Levi, už jsem ti to říkal, neoslovuj mě pane Malone.“

„Omlouvám se, pane Mal... Pardon.“

Jace si povzdechl. Jen dva muži tady na ranči znali

jeho pravou totožnost. Špatné bylo, že jedním z nich byl právě Levi. Pomocníci z ranče často hrávali na ubíkácih poker a ten kluk vůbec neuměl blafovat, v ničem. „Říkej mi prostě JT.“ Dokonce ani nepoužíval jméno Jace, jen iniciály, aby se naprosto distancoval od Maloneovy rodiny, která byla tady v kraji notoricky známá. Alonzo Boone také věděl, kdo je, ale tenhle sezónní šéf honáků byl příliš drsný, než aby dal na něčí původ, i když ten *někdo* byl miliardář. Levi byl bohužel příjemcem Maloneho stipendia a Jaceho poznal z rodinných fotografií. Ačkoli ho mátl Jaceho touha zůstat inkognito, slíbil, že jeho tajemství nevyzradí.

„Řekni Boonemu, že tam hned budu. Jenom odvedu Yen do stáje.“

„Ano, pane Mal- JT.“

No, to byl pokrok. Jace se obrátil ke stájím. Nečekal, že tam někoho uvidí, protože většina lidí na farmě měla plné ruce práce s registrací turistů. O plot u stájí se však opírala jakási osamělá žena. Dlouhé rusé vlasy jí zářily ve slunci, měla je stažené do culíku, ale vítr jí pár pramenů honil po tváři, takže nebylo vidět její rysy. Když Jace přišel blíž, viděl, že mluví do telefonu. A že je krásná. Měla asi sto sedmdesát centimetrů, vlnaté křivky a výraznou tvář. Silné lícní kosti, plné rty. Jednu nohu v upnutých džínkách měla opřenou o spodní příčku plotu, a ten postoj zvýrazňoval její boky. Začaly ho svrbět ruce, jak si přál, aby byl tím, kdo jí pomůže zítřka do sedla, aby měl nějaký dobrý důvod se jí dotknout. S kým asi cestuje? Hosté málokdy jezdili na nahánění dobytka sólo. Je tady s nějakými přáteli, kteří měli *autentickou atmosféru západu* na listu svých přání? Nebo je tu se spolupracovníky na teambuildingu? Nebo bude spát pod hvězdami se svým milencem?

Jace při té možnosti zaskřípal zuby, i když mu bylo jasné, že ať je ta žena volná nebo ne, pro něj je naprosto zakázaným zbožím. Aby svedl platící klientku? Zatraceně, to tedy ne. Boone už propustil pomocníky

kvůli daleko menším prohřeškům. Něco takového by bylo neprofesionální a impulzivní a jen by to znovu dokázalo jeho bratrům, že mají pravdu, když od něj nic dobrého nečekají.

Vedle něj Yen zaržála a šťouchla ho čenichem do ramene. Jace věděl, že z něj chce vytáhnout další pamlsky, ale to načasování bylo skoro osudové. „Díky za soucit, miláčku. Udržet si od ní odstup bude...“ Těžké. A to ještě byl slabý výraz. Navzdory tomu si ale nemohl dovolit podkopat své cíle a postavení v rodině jen kvůli dočasnému a nevhodnému flirtu, a to ani se ženou, která vypadala, že by to kvůli ní stálo za to.

V poryvech větru Mia moc dobře neslyšela, co Shari říká, ale její smích byl nezaměnitelný. „No dobře, přistihla jsi mě. Přidala jsem ti do tašky pár kousků. Byla jsi uprostřed operace, takže jsem použila svůj úsudek. Nemáš zač.“

Mia si povzddechla. „Nechci, aby to vypadalo, že ti nejsem vděčná za všechnu pomoc, ale snažila jsem se cestovat nalehko a –“

„Červená krajková podprsenka ti váhu opravdu nepřidá.“

Jenže to nebyla jen podprsenka, i když tatáž logika se dala uplatnit i na hedvábnou noční košilku a zavinovací šaty bez rukávů a těsně nad kolena, to vše Mia našla v tašce.

„Vždyť si ty extra věci ani nemusíš brát s sebou,“ řekla Shari. „Nechej je v tom srubu pro hosty, jestli chceš. Mým úmyslem bylo jen to, abys měla možnost volby, a připomenout ti, že život je víc než očkování dobytka a operace jícnu.“

„Ale –“

„Já to chápu. Ta klinika je pro tebe stejně důležitá jako pro mě moje restaurace. Ale někdy se člověk prostě musí zastavit a přivonět si ke květině na louce.“

Kolem Mii se rozkládala velká louka s jasně žlutými a fialovými květinami a jí rázem připadalo smutné,

že si jich až do této chvíle nevšimla. Jen málo lidí má v životě to štěstí, že jejich kancelář vypadá tak jako ta její – pod blankytným nebem s nadýchanými bělostnými obláčky a s výhledem na vysoké hory a toho nejvíc sexy kovboje, kterého kdy viděla a který hleděl přímo na ni.

Počkat, *cože?* Odkud se ta myšlenka vzala? Mia zamrkala. Na vteřinku ji napadlo, že si toho kovboje se širokými rameny, který vedl kaštanovou kobytku, jen vymyslela, že byl halucinací způsobenou nedostatkem spánku a stresem. Ale ne. Tohle docela jistě žádná halucinace nebyla. Místo toho, aby zmizel, k ní přicházel pořád blíž.

„Musíš se naučit, jak fungují telefonické rozhovory,“ poškádlila ji Shari, jak se ticho na Miině konci protahovalo. „Nejdřív řeknu něco já, pak ty, pak zase já –“

„Promiň.“ Mia si opožděně uvědomila, že na toho muže otevřeně zírá. Dotkl se na pozdrav okraje klobouku a usmál se na ni líným úsměvem, ze kterého jí vyschlo v ústech. „Musím jít. Já...“ Chtěla své kamarádce o tom kovbojovi povědět, ale jediná věc, která by ji mohla uvést do ještě větších rozpaků než to, že ji přistihl, jak na něj zírá, by byla, kdyby ještě navíc slyšel, jak ho Shari popisuje. To ji ale nezastavilo od určitých myšlenkových pochodů. Prohlédla si ho od klobouku až k jezdeckým botám a pomalu pohledem ulpěla na oblastech mezi těmito dvěma extrémy. Byl nádherně pomačkaný a na bradě se mu rýsovalo strniště. Džínsy měl pořádně odrbané a rukávy kostkované košile měl ohrnuté k loktům, takže odhalovaly silná předloktí s vystouplými žilami. Z toho, co viděla, se dalo usuzovat, že má vlasy ještě tmavší než černý klobouk, který měl na hlavě, a ačkoli z této vzdálenosti nedokázala poznat, jakou barvu mají jeho oči, byly podle toho, jak se pod jeho pohledem zahřála, vřelejší než letní slunce. Překonala nutkání, aby se začala ovívat, a odvrátila

zrak směrem k rozkvetlé louce. „Jde ke mně nějaký muž,“ řekla tiše.

„Fajn. Ale proč máš tak divný hlas? Nejsi v nebezpečí?“

„Cože? Ne. Jen je prostě... hm...“

„Aaaaa!“ Zatraceně. Existuje mnoho nevýhod toho, když vás vaše přítelkyně zná až příliš dobře. „Tak tohle začíná být zajímavé!“ řekla Shari. „Pošli mi fotku.“

„Obě víme, že to neudělám.“

„No dobře, tak mi ho popiš! Jak vypadá?“

Vypadal... Mia riskovala pohled jeho směrem a jejich oči se setkaly. Usmál se na ni šířeji a ona se musela také pousmát. Vypadal, že by s ním mohla být zábava.

DRUHÁ KAPITOLA

Jakmile Mia ukončila hovor, hned toho litovala. To, že hovořila se Shari, jí poskytlo něco, co mohla dělat kromě toho, že bez dechu čekala, až k ní ten muž dojde. Cítila se zvláštně obnažená a žaludek se jí stáhl nervozitou.

Kovboj promluvil první: „Nikdy jsem si nestěžoval na společnost krásné ženy, ale turisté tady nemají být.“

„To nejsem.“

„Vy tady nejste?“ zeptal se s humorem v hlubokém hlasu.

Jeho oči, jak se ukázalo, měly výraznou modrou barvu a byly tak znepokojující, že stěží hledala slova. *Seber se, Mio!* V duchu se otřásla, vždyť vyrůstala v domě plném chlapů; přece se jí před jedním kovbojem nezauzluje jazyk. „Měla jsem na mysli, že nejsem turistka. Jsem doktorka Mia Zaneová, veterinářka.“ Za normálních okolností by si s ním potřásla rukou, ale on se zabýval koněm, který do něj neustále šfouchal čenichem. „Najal mě Alonzo Boone, abych se účastnila hnaní dobytka.“

„Aha. V tom případě musíte být vážně fantastická veterinářka, protože na Boona jen tak někdo dojem neudělá. Já jsem JT a tady ta otravná mladá dáma je Yen.“ Poplácal kobytku po šíji a pak se s nečitelným výrazem opět obrátil k Mii. „Takže... vy nejste platící klientka?“

„Ne.“ Cožpak jí nevěří?

„Já jsem jeden z pomocníků. Budu taky hnát dobytek. Takže co myslíte, že to z nás dělá?“ zamyslel se. „Spolupracovníky?“

„Myslím, že vůbec nic.“

„No dobře,“ šibalsky se usmál. „Přinejmenším zatím.“

„Vy... se mnou flirtujete?“ Byla to rozpačitá otázka, ale Mia věřila v přímočarost. A od Drewovy zrady ještě mnohem víc.

„Až s vámi začnu flirtovat, poznáte to. Ale pokud byste byla raději, abych to nedělal, teď je pravá chvíle mi to říct.“

Chtěla, aby s ní flirtoval? Ano. *Ne, jsi tady přece pracovně!* Otevřela pusu, aby mu to zdvořile připomněla, ale místo toho se slyšela říkat něco úplně jiného. „Ještě je brzy na to, abych se rozhodla. Vyhrazuji si právo vyjádřit se k tomu později.“

„Jasně. Ale musím vás varovat, udělám všechno, co bude v mých silách, abyste chtěla říct ano.“

Tentokrát to prudké stažení podbřišku nebylo způsobeno nervy. Bylo to horkem a zvláštním potěšením z toho, že je příčinou toho, jak se mu lesknou oči.

„Dobře,“ přikývla.

Usmál se a pak se jeho výraz trochu změnil. „Vážně bych si s vámi moc rád povídal, ale brzy má začít informační úvod pro turisty. A já ho vedu. Uvidíme se tam?“

Přikývla. Alonzo jí řekl, že na úvod nemusí chodit, ale ona se najednou cítila velice motivovaná a chtěla se ujistit, že rozumí všem bezpečnostním opatřením. „Budu v první řadě a budu si dělat poznámky.“ *Nebo valit oči na instruktora a čmárat si do notesu erotické skeče.*

„Mám jiný nápad. Pro ten úvod by bylo lepší, kdybych měl někoho k ruce. Hlásíte se dobrovolně, doktorko Zaneová? Jestli vás najal Boone, vaše znalosti o koních musí být velmi hluboké.“